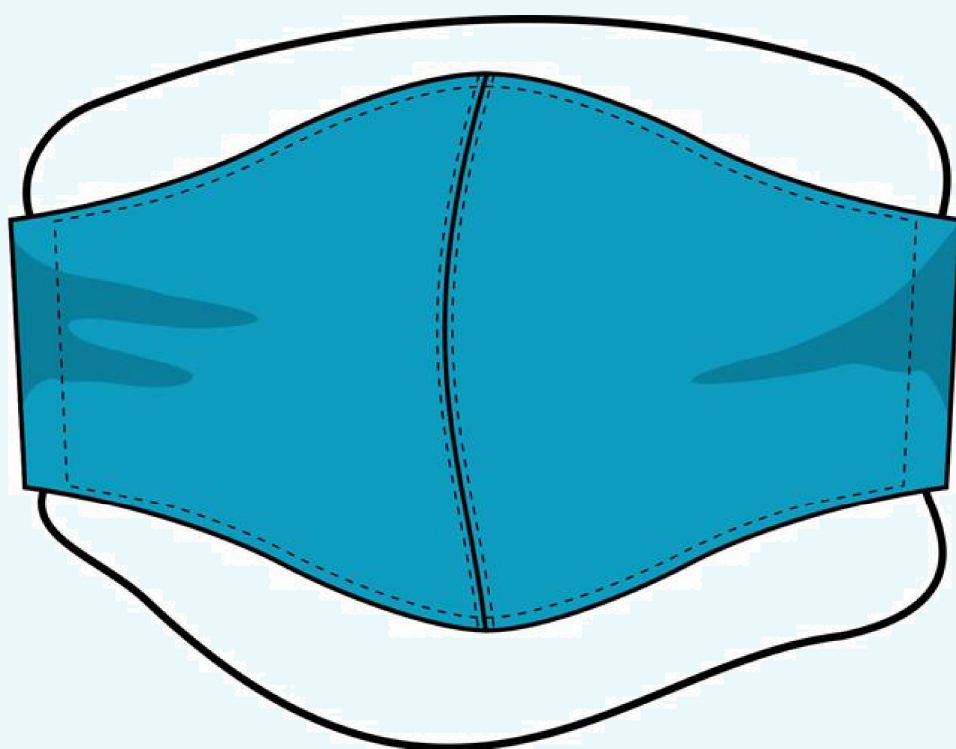

SPECIÁL

POSTŘEHU

Září 2020

63

Jak se mi změnil život v období, kdy byly zavřeny školy v důsledku koronaviru

Od 12. 3. 2020, kdy vláda vyhlásila nouzový stav na území ČR, se miliony životů obrátily o 180°. Nastaly zmatky v obchodech a lidé se rozhodli nakupovat spousty a spousty potravin do zásoby, začali se připravovat na horší dny. I na obyčejné pečivo se stály dlouhé fronty. Spoluobčané začali v domovech vyrábět nespočet roušek, které následně roznesli do domovů pro seniory nebo je darovali lidem v tzv. první linii, tedy záchranným složkám.

Jak se ale konkrétně změnil život mně? S rodinou jsme se opětovně sblížili. V situacích, kdy jsme jeden druhého potřebovali a zároveň i v těch nejdůležitějších a zároveň nejtěžších chvílích, jsme se semkli a stáli při sobě. Rodina má držet v jakékoli situaci pospolu a jsme samozřejmě rádi, že i tato velmi tíživá doba nám toto potvrdila. V tento čas jsme se minimálně stýkali s přáteli, dokázali jsme vymyslet způsoby řešení, které vyřešily nespočet neshod.

Chyběl mi kontakt s přáteli. Neříkám, že jsme se absolutně nestýkali, ale náš společný život jsme minimalizovali pouze na dlouhé telefonáty a vypisování zpráv prostřednictvím sociálních sítí.

Jakožto žákyně devátého ročníku jsem se i naplno připravovala na nadcházející přijímací zkoušku, která mě čekala. V rámci školy jsem pečlivě vypracovala všechny úkoly, které mi byly zaslány. Abych ale nebyla stále zavřená doma mezi čtyřmi stěnami a školou, tak jsem se, ať už v přítomnosti rodiny nebo přátel, šla alespoň projít.

Vzhledem k tomu, že má starší sestra má již několik měsíců řidičský průkaz, tak jsem využívala i její ochoty a společně jsme si vyrazily i na pár krásných výletů. Můj bratr vlastní chatu, jež jsme společnými silami začali rekonstruovat a dávat ji do podoby, která se nám

zamlouvá. Mou další aktivitou bylo hlídání dvouletého synovce, se kterým jsme často chodili na procházky a společně se učili novým věcem.

V uplynulých týdnech se mi život nezměnil tak, abych toho litovala. Prožila jsem velmi šťastné chvíle s rodinou, na které dodnes rádi vzpomínáme a prostřednictvím fotografií si je i připomínáme.

Tato situace ukázala nejen nám, ale i všem ostatním lidem, že je někdy dobré se zastavit, poohlédnout se zpět, naučit se využívat každé možné situace pro společný život a brát na vědomí, že peníze nejsou všechno.

Adéla Vorrethová

Kumulativní počet potvrzených případů COVID-19 ke dni 4. 8 2020 (podle Center for Systems Science and Engineering při Johns Hopkins University)

<https://www.arcgis.com/apps/opsdashboard/index.html#/bda7594740fd40299423467b48e9ecf6>

Proč musí ...

Proč musí být slepice

Kdyby nebyly slepice

Nebyla by vajíčka

Kdyby nebyla vajíčka

Nebyl by bramborový salát

Kdyby nebyl bramborový salát

Nebyly by to ty pravé Vánoce

Kdyby nebyly pravé Vánoce

Děti by byly zklamané

Kdyby byly děti zklamané

Byli by i rodiče zklamaní

Proto musí být slepice!

Aneta Grudlová

Proč musím nosit *brýle*

*Kdybych nenesl brýle,
tak bych nic neviděl.
Kdybych nic neviděl,
spadl bych do kanálu.
Kdybych spadl do kanálu,
smrděl bych.
Kdybych smrděl,
tak by mě žádná nechtěla!
Kdyby mě žádná nechtěla,
tak bych skončil sám...
Kdybych skončil sám,
tak se nemám s kým radovat.
Kdybych se neměl s kým radovat,
tak bych byl smutný :-(.
Kdybych byl smutný,
tak bych se neusmíval.*

Tak proto nosím brýle!

Jakub Tran

Bohatství má mnoho podob

Štěstí, úspěch a **bohatství** mnoho lidí nepatřičně spojuje. Myslí si, že když budou *bohatí*, budou také šťastní.

Když nedokážeme najít spokojenost se sebou, nenajdeme ji ani ve výplatě, ani ve slávě. Být bohatým, šťastným a úspěšným je zřejmě možné, ale cesta vede jinudy, než si většina myslí.

Podle mne je pro každého z nás tím základním smyslem života **být šťastný a mít radost**. Pro každého z nás však znamená bohatství něco jiného, ale většinu z nás napadnou jako první peníze.

A když o někom řekneme, že je bohatý, máme na mysli, že „*má peněz jako šupek*“. Myslím si však, že **bohatství je vyvážení všech oblastí v našem životě** - jako jsou peníze, vztahy, zdraví fyzické i dušení, práce a vlastní seberealizace. Pokud však nejsou ve vzájemné rovnováze, tak v tu ránu už nejsme tak šťastní a bohatí.

Petr Buček

Kráska a ošklivost

Téma krásy a ošklivosti se začalo řešit od nepaměti. Už v době králů a královen se řešilo, jak vypadáte, co na sobě nosíte, jakou máte barvu pleti, původ,...

Tato záležitost je na pořadu dne i v současnosti. Probíhají různé kampaně a soutěže o tom, ať se máme rádi takoví, jací jsme, bez ohledu na barvu pleti, velikost, hmotnost...

Ale kráska a ošklivost nemusí být skryta jenom ve věcech.

Člověka nepředstavuje jenom vzhled. Člověka bychom měli posuzovat především podle jeho chování a skutků. Takový přístup nám předávají už od malička, a to formou pohádek.

Kráska a zvíře. Bella se určitě nezamilovala do netvora na základě jeho vzhledu. V pohádce Ošklivé káčátko se kráska může stát ošklivostí a ošklivost krásou.

Zamysleme se.

*Chcete kamaráda, který je krásný, má hodně peněz,
ale uvnitř je zlý a ošklivý člověk, nebo kamaráda,
který není sice nějaký model, ale vždycky vám
pomůže i v těch nejhorsších chvílích?!*

*Odpověď by měla být jasná. Ale je jen na vás, jak se
rozhodnete, jakou cestou půjdete ve svém životě.*

*Pro mě však krása a ošklivost neznamená jen vzhled
a povahu. Jsou to pro mě jednoznačně zážitky, které
nemusí být vždy dokonalé.*

*Většinou spíš raději vzpomínám na chvíle, které byly
vtipné až trapné, ale svou podstatou mi zůstaly
v paměti.*

*Chtěla bych mít krásné přátele, ne na pohled,
ale jejich povahou. Co nejméně se setkávat
s jakoukoliv formou ošklivosti.*

Doufám, že jsem pro někoho taky krásný člověk.

Klára Pospíšilová

Proč musí být postel?

*Kdyby nebyla postel, byli bychom **nevyspaní**.*

*Kdybychom byli **nevyspaní**, byli bychom **protivní**.*

*Kdybychom byli **protivní**, neměli bychom **přátele**.*

*Kdybychom **neměli přátele**, byli bychom **sami**.*

*Kdybychom byli **sami**, tak bychom se **nudili**.*

*Kdybychom se **nudili**, byli bychom **nešťastní**.*

*Kdybychom byli **nešťastní**, tak bychom **jedli**.*

*Kdybychom **pořád jedli**, byli bychom **tlustí**.*

*Kdybychom byli **tlustí**, tak bychom pak mohli být **nemocní**.*

*Kdybychom byli **nemocní**, tak bychom mohli **umřít**.*

A proto se musíme dobře vyspat!

Vendula Grudlová

Proč musí být škola

Kdyby nebyla škola,
nebyly by úkoly.

Kdyby nebyly úkoly,
mohli bychom lenožit,
dělat jen hlouposti.

Ale *kdyby* nebyla škola,
neuměli bychom číst a psát,
každý by se nám smál.

A *kdyby* se nám každý smál,
mohli bychom se stydět.

Kdyby nebyla škola,
byla by to škoda.

Nic bych neuměl a nevěděl,
kdyby škola nebyla.

Proto škola musí být,
abych uměl psát a číst.

Vzdělanec ;-)

Za co má smysl utrácet?!

Abych předešel nedorozuměním, tak na úvod chci podotknout, že *se tu budeme bavit o větších částkách*, ne o chlebičku za pár korun.

Určitě má smysl utrácet za věci, které člověk bude používat nebo potřebovat i v budoucnosti. K takovým věcem patří např. *bydlení, auto, televize, počítač apod.*

Jistě každého z nás napadnou i další věci člověku pro život příjemné. K těmto patří např. *dovolená, luxusní večere* nebo třeba *zbytečně drahé oblečení* či *nějaké šperky*.

Zřejmě se shodneme i v *promyšlené investici*, která se nám vrátí i s *úroky*. K takovým patří různé *obchodování s akciemi*, všelijaké *dluhopisy*.

Další výpravou za penězi jsou *půjčky*. Tentokrát myslím situaci, kdy peníze potřebujeme získat my. Taková půjčka může mít smysl, ale zároveň se může jevit zcela nepochopitelnou. *Nejhorší půjčka* ze všech je ta, kdyby si dotyčný zajišťoval *dovolenou*, a poté ji nebyl schopen splácet! Zadlužit se kvůli dovolené je podle mě úplná pitomost.

Jsou ale i půjčky, které *opravdu smysl* mají. Jako příklad mohu uvést *rozjezd nějakého podnikání* či *obchodování*. Protože pokud jediné, co člověku chybí k uskutečnění nějakého projektu, jsou peníze, tak nevidím důvod, proč by si takový člověk nemohl půjčit peníze, a za pět až deset let by si na tu půjčku vydělal třeba desetkrát.

Příkladem další půjčky je např. *hypotéka na bydlení*. Taková se splácí třeba deset dvacet let. V některých případech se dědí z rodiče na dítě.

Nemá smysl se zbytečně dostat do nepříjemné finanční krize.

Rada na závěr: **VAŽTE SI SVÝCH ÚSPOR A UTRÁCEJTE S ROZUMEM.**

Martin Luczka

Cukrový trest

Již v první třídě ZŠ mi diagnostikovali **cukrovku**.

Letos v říjnu to tedy bude již 10 let, co se s touto nemocí potýkám. Hodně lidí se mě ptá, jak **zvládám život s tak závažnou chorobou**.

Pravda je, že jsem si na cukrovku „zvykl“ a **svůj život jsem si zařídil** tak, abych všechno s ní spojené zvládal automaticky.

Samozřejmě, že **občas na něco zapomenu** nebo se mi něco **nepovede** udělat zcela správně, ale i s tím jsem se již **naučil vypořádat**.

Někdy je **svým způsobem zábavné sledovat reakce okolí**, když si píchám inzulín nebo když je vidět, že mám na rameni čip. Často pak mezi námi začne konverzace, a to i když se jedná o úplně neznámé lidi.

Dá se říci, že kvůli svému **onemocnění** jsem cílem pozornosti i pro osoby, které by si mě jinak třeba ani nevšimly.

Mezi lidmi, kteří trpí stejnou nemocí jako já, jsem si našel spoustu přátel a společně jsme zjistili, že se to **dá zvládat lépe, než jsme si mysleli ze začátku.**

Pokud se někdy v budoucnu budete domnívat, že jste narazili na nepřekonatelnou překážku nebo neřešitelný problém, vzpomeňte si na pacienty s nějakým závažným onemocněním, např. na cukrovkáře, a těmto těžkostem se rázem dost možná i zasmějete.

Nehledejte ve všech věcech jen to špatné, **zkoušejte najít i nějaká pozitiva.**

Také já, pokud bych kvůli nepříjemným věcem uvažoval jen negativně, asi bych nebyl tak **šťastný člověk, jako jsem.**

Zdraví Vás Lexa :-)

Proč musí být čtenáři

Kdyby nebyli čtenáři
nebyli by spisovatelé
kdyby nebyli spisovatelé
nebyly by knížky
kdyby nebyly knížky
byli bychom všichni hloupí
kdybychom byli hloupí
nic bychom nezvládli
celý svět by se zhroutil.

Proto musí být čtenáři.

N. A.

Kráska a ošklivost

Každý krásu a ošklivost vnímá jinak. Ano, určitě existují znaky, které činí věci a lidi více krásnější, ale nemusí to tak být vždy.

Upřímně jsem hrozně ráda, že se každému nelíbí to stejné.

To bychom se snažili všichni vypadat stejně, oblékat se stejně a ze světa by zmizela veškerá kreativita a originalita.

A přesně díky tomu se kráska a ošklivost nedá úplně posuzovat. Ano, můžu říct, že se mi něco nelíbí, ale rozhodně nemůžu vědět, zda se toto nelíbí i všem ostatním.

Patřím mezi takové optimistky, které si myslí, že ošklivost neexistuje. Každá věc nebo člověk jsou něčím krásní a speciální.

Bohužel v dnešní době lidé odsuzují věci pouze na základě toho, že nejsou v souladu s trendem, ačkoli mohou splňovat dokonce nadstandardní kvalitu.

Osobně doufám, že nastane doba, kdy se tohle všechno vrátí, lidé se nebudou odsuzovat za vzhled nebo styl oblékání, a věřím, že už je to na dobré cestě.

Tereza Ochmanová

Proč musíme mít koberce

*Kdybychom neměli koberce,
mohli bychom uklouznout na parketách,
kdybychom mohli uklouznout na parketách,
dostali bychom se jistě brzy do nemocnice,
kdybychom se dostali do nemocnice,
jistě by to nebyla zábava,
kdyby to nebyla zábava,
nebyly by Velikonoce moc veselé,
kdyby nebyly Velikonoce moc veselé,
neměli bychom radost z vajíček,
kdybychom neměli radost z vajíček,
staly by se z nich omelety veliké,
a ty by nám beztak spadly na podlahu,
kterou jsme právě vytřeli,
a přesně proto musíme mít koberce.*

Jan Brančík

Můj kulturní zážitek

Petr Buček

Můj největší kulturní zážitek byl, když jsem byl s rodiči v Amsterdamu. Prošli jsme spousty památek jako například Muzeum Vincenta Van Gogha, kde jsem viděl spousty jeho portrétů a také nejznámější obraz Slunečnice. Navštívili jsme podnik, kde se brousí pravé diamanty.

Také jsme si koupili ty největší holandské hranolky. Můj největší kulturní zážitek na mě teprve čekal. V plánu byla plavba lodí po Amsterdamských kanálech. Na lodi s námi plul kromě průvodce a kapitána ještě jeden člověk. Vypadal dost podivně. Byl oblečen ve smokingu a najednou začal tahat z kapes nějaké věci.

Z počátku nikdo z nás neměl ani tušení, co ten pán dělá. Chvilu jsme se po sobě koukali, každý z nás si pomyslel, že je to nějaký blázen. Někdo, kdo se přidal k naší skupince omylem. Věci z kapes začal trusit kolem sebe a ty padaly na palubu lodi. Naše průvodkyně znejistěla a šla se zeptat kapitána lodi, co to je za člověka. Ten jen pokrčil rameny a dělal, že pána vůbec nezná. Celá naše skupinka asi do půlky plavby seděla jako přibitá.

Najednou si pán rozeplnul smoking a začat tahat z kapes králíka, šátky a kouzelnou hůlku. V neposlední řadě nechyběla ani holubice. Docela jsme všichni koukali, ale to byl teprve začátek představení a kouzel. Začal nás obcházet a skoro před každým udělal nějaké kouzlo. Něco udělal s kartami, u někoho tahal záhadně praporky z hůlky, a až došel k nám, tak se na mě podíval a usmál se. Táta jen prohlásil: „Teď vytáhne granát a dá nám ho do ruky.“

Naštěstí kouzelník neuměl česky.

Vytáhl láhev od nějakého pití a podal mi papírek. Pak mi nabídl tužku a jen tak opatrně řekl anglicky: „Name.“ Tak jsem na papírek napsal jméno Petr a dal ho kouzelníkovi. Ten papírek strčil do láhve, tu strčil do kapsy a řekl: „Thank you!“

Sedl si naproti mě a usmál se. Potom rychle vstal, šel na okraj lodi a na tenkém provázku vytáhl z vody láhev. Vypadala úplně stejně jako ta, co do ní strčil papírek s mým jménem. Všichni se na sebe podívali a v té láhvi byl také papír.

Pán ve smokingu ho vytáhl a světe div se na něm napsané mojí rukou Petr.

Nikdy jsem nic takového neviděl na vlastní oči a dodnes mi není jasné, jak láhev přivázal na provázek a hodil přes palubu, když celou tu dobu seděl naproti nám.

To byl můj největší kulturní zážitek! A taky jsem byl rád, že mi nedal ten granát! ;-)-)

